

Vides escrites, escriure vides

OLGA MOROTE

Vides escrites, escriure vides". Aquest és el tema sobre el que gira el Festival de Literatura MOT 2016, que s'ha celebrat a Girona, a la Biblioteca Carles Rahola, el passat dijous, divendres i dissabte, i que seguirà a Olot, a la sala La Carbonera, el dijous, divendres i dissabte d'aquesta setmana. Entre el 7 i el 16 d'abril conflueixen més de trenta autors, en diferents sessions, per conversar sobre la seva experiència literària davant d'un públic nombrós que hem seguit de prop aquesta proposta tan interessant i enriquidora que permet alhora conversar amb els autors, preguntar, preguntar-se i reflexionar sobre la literatura. La literatura com un dels eixos vitals de l'existència humana al llarg dels temps. Sobre la necessitat d'escriure, de poder arribar als lectors, de saber arribar, amb els personals estils, a l'ànima dels altres, de tots nosaltres, que ens podem sentir identificats amb les històries narrades. La vida literaturitzada, passada pel sedàs de la memòria, dels records més significatius. O no. Moments que van ser decisius en les nostres vides, decisions que en un moment van canviar el nostre itinerari previst i van comportar-ne un altre de desconegut. Realitat o ficció? Pura imaginació o pura experiència? En definitiva, Escriure el jo, la conversa entre Amélie Nothomb i Mita Casacuberta, el passat dijous 7 d'abril. Vida o literatura? O vida i literatura? On comença una i acaba l'altra? Jo mateixa ho escrivia a l'article "Literatura i vida" (DdG, 13 d'abril de 2010): "Literatura i vida. Vida i literatura comencen i acaben, acaben i comencen sempre en un sol espai compartit. Es nodreixen de les mateixes arrels, clivellades amb foc i sang en el més profund del poeta, de l'escriptor, del somiador. Conviuen indissolublement, de vegades harmoniosament, de vegades a tocar de l'infern. Viuen, respiren, somien, estimen i pateixen plegades, sense cap mena de concessió mútua".

"Vides escrites. Escriure vides". I hi vam tornar el dissabte 9 d'abril. Tres escriptors que en els darrers anys han escrit sobre el seu pa?re. Escriure pares. Realitat i ficció una altra vegada entrelaçades. La família com a eix cen?tral de la narrativa. I tornem a les vivències més íntimes: de cop sorgeixen del més profund com si haguessin estat desades espe?rant el moment adequat. El pas dels anys ens fa entendre moltes coses perquè nosaltres també les hem viscudes. Així ho explica?ven, una conversa a tres esplèndida, Luis Lan?dero, Vicenç Villatoro i José Antonio Garriga Vela. I després va arribar el torn de tres escriptores que han escrit sobre la seva ma?re. Escriure mares. Realitat i ficció una altra vegada entrelaçades. Des de perspectives i estils diferents: Imma Monsó, Najat El Hachmi i Stefanie Kremser. La relació amb la mare fonamentada en el llenguatge que de vegades deriva en la provocació verbal i el conflicte. Relacions complexes en certes èpo?ques pel xoc cultural. Emocions a flor de pell. La mare, peça fonamental al voltant de la qual gira la família, sobretot els fills. O la mare absent que provoca preguntes i incerte?ses. Mares i filles que busquen, aquestes últimes, trobar la seva veu, la seva identitat. Literatura i vida. Vida i literatura. Converses valentes, cara a cara, més pregun?tes, reflexions compartides en veu alta. Magnífic espai de trobada en aquesta Girona literària.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/04/12/vides-escrites-escriure-vides/777275.html?utm_source=rss